

TEOSOFIAA KÄYTÄNNÖSSÄ

RR helmikuu 1970 nro 2

Ajatellessani menneiden vuosien suuria maailmantapahtumia ja teosofien suhtautumista niihin, muistuu mieleeni, mikä ihanteellinen kuva minulla oli nuoruudessani teosofisten totuudenetsijäin elämäntehtävästä, ja samalla kysyn itseltäni, olemmeko ottaneet osaa viime vuosien järkyttäviin selkkauksiin sellaisella tavalla kuin teosofeina olisimme voineet tehdä?

Tähän kysymykseen minun täytyy surumielin vastata kieltävästi.

Teosofeina meillä oli kaksi etuoikeutta muihin ihmisiin verrattuna: me saatoimme ennakkoluulottomasti etsiä totuutta ja meillä oli apunamme Teosofisen Seuran ohjelma.

Jos ennakkoluulottomasti etsimme totuutta, silloin jouduimme mestarien jalkojen juureen. Kristittyinä saatoimme uudella tavalla lähestyä Jeesus Kristusta ja ymmärtää hänen elämänohjeitaan, buddhalaisina samaten Buddhaa. Jeesus opetti: älä vastusta pahaa, vaan palkitse paha hyvällä. Hän opetti: älä vihaa vieraita kansallisuuksia, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Jos tahdot olla minun opetuslapseni, älä tartu miekkaan. Buddha niinkään kielsi tappamisen, kielsi miekkaan tarttumisen, kielsi sodankäynnin. Ken Buddhan jäljissä tahtoi kulkea, hänen piti olla rauhan ihminen.

Teosofien, totuudenetsijäin, jotka tämän olivat ymmärtäneet, joiden luonnostaan tuli olla suurten mestarien opetuslapsia, olisi pitänyt kieltäytyä sodasta, miekkaan tarttumisesta, tappamisesta. Sen sijaan he maailmansodan aikana menettelivät niinkuin maailman ihmiset yleensä, joille totuus ei vielä ollut kirkastunut, jotka vaelsivat pimeydessä ja sokeudessa. Joka maassa teosofit asettuivat taistelevien riveihin, marssivat kivääri olalla „vihollista” vastaan ja kuolivat „kunnian kentällä”.

Ja kuitenkin heillä oli apunaan Teosofisen Seuran ohjelma! Jolleivät he ymmärtäneet tai tahtoneet olla mestarin opetuslapsia, olisivat he voineet edes pitää kiinni siitä T. S:n ohjelman veljespykälästä, jonka he itse seuraan liittyessään olivat allekirjoittaneet. Sanottiinhan tuossa pykälässä selvästi, että teosofien tehtävä oli „muodostaa yleisen veljeyden ydin, katsomatta rotuun, ihonväriin, kansallisuuteen jne”.

Maailmansodassa elämä koetteli meitä: „Uskotteko todella veljeyteen – kansojen ja rotujenkin veljeyteen?” Olimmehan väittäneet uskovamme. „Näyttäkää siis nyt, että uskotte”, elämä kehotti, „todistakaa vakaumuksenne teoissa. Sanokaa, että vieraatkin kansallisuudet ovat teidän veljiänne. Älkää tarttuko aseisiin veljiänne vastaan. Vai murhalla ja vainollako te tahtoisitte rakkauttanne osoittaa?”

Eihän tämä ollut mikään poliittinen ohjelma, joka umpimähkään kelpaisi kansoille ja yksilöille! Kansojen ja yksilöiden täytyi saada taistella ja tappaa, vihata ja vainota. Tämä oli vain ohjesääntö niille muutamille ihmisille, joiden sydän oli auennut rakkauden valolle ja lämmölle, niille, jotka totuutta etsiessään olivat päässeet mestarien jalkojen juureen. Tämä ohjesääntö oli teosofeja varten.

Ja me, me Pietarin tavoin kielsimme mestarin ja totuuden. Me lankesimme syntiin. Kaidan tien asemesta me valitsimme lavean. Kuolimme mieluummin sankareina maailman opin kuin marttyyreina totuuden puolesta.

Mutta maapallo janosi vanhurskaiden verta. Se kaipasi rakkauden marttyyreja, joiden veri olisi puhdistanut ilmapiirin vihan saastasta. Se tarvitsi ihmisiä, jotka rauhan puolesta olisivat kadottaneet henkensä, jotta heidän henkensä olisi löytynyt siinä näkymättömässä hengen voimassa, joka yksin voi aikaansaada veljellisen rauhan kansojen ja yksilöiden välille.

Venäjäällä on vuotanut viattomain veri ja Suomessa... ja kait muuallakin, mutta onko se ollut kyllin itseuhrautuvaa? Onko se

ollut totuudesta tietoisista? Riittääkö se ihmisten ja kansojen pelastukseksi...?

Syntiin me todella vajosimme, itsekkyyteen ja pimeyteen, kun emme kuunnelleet Kristuksen ja Buddhan ääntä.

*

Yllä lausuttu mielipide on aina ollut omani. Olen tässä kysymyksessä aina ollut tolstoilainen. Kantani on selvästi esitetty sekä „Jeesuksen salakoulussa” että „Suomen kansallishaltiassa” kuin myös aikaisemmissa julkaisuissani. Tarkat mietelmät teosofein ja Teosofisen Seuran tehtävästä esitin vuosikokouksen yhteydessä kesäkursseilla vuonna 1918. Olinhan myös kuvitellut, että Suomen kansa olisi osannut kuunnella omaa sisintä ääntään ja kulkea Kristuksen jäljessä; olin uskonut, ettei Suomen kansan olisi enää tarvinnut tarttua aseisiin. Se unelmani osoittautui turhaksi punaisena talvena 1918. Suomen kansa ei kestänyt vierasta houkutusista; se ei jaksanut seistä järkkymättömänä maailman myllertäessä. Senkin piti nostaa kätensä ja tehdä tekonsa. Se oli historian kulku, ja kaukana olkoon minusta, että minä kansaani tuomitsisin. Olisihan se vapaudestaan ja itsenäisyydestään voinut maksaa toisenlaisen hinnan, nyt se maksoi sen verellään. Itsenäisyyden päivä olisi sille joka tapauksessa koittanut, sillä niin oli jumalien neuvospöydässä päätetty. Mutta kun Suomen kansa ei osannut maksaa sen hintaa hengessä, oli hyvä, että se maksettiin veressä. Ilmaiseksi ei koskaan mikään tule.

*

Ajattelin edelleen teosofeja. Entistä voimakkaammin alkavat kaikki tuntea, että nyt on jotakin tehtävä ihmiskunnan hyväksi. Omatunto kolkuttaa. Sen ääntä ei ole vilpittömästi kuunneltu, ja nyt on menneet erehdykset korjattava.

Muistakaamme silloin, että korkein ja paras työ, minkä voimme tehdä ihmiskunnan hyväksi, on mestarien sanoman levittäminen, teosofian tutuksi tekeminen. Se tapahtuu kahdella toisistaan riippuvalla ja käsi kädessä kulkevalla tavalla: kasvattamalla itseämme teosofisessa elämässä ja tiedossa ja opettamalla toisia. Toista emme saa unohtaa toisen kustannuksella, sillä silloin molemmat alkavat ontua.

Kuinka vähän olemme vielä esimerkiksi levittäneet teosofista kirjallisuutta! Parin kymmenen vuoden aikana on suomeksi ilmestynyt satakunta kirjaa keskimäärin 1500 kpl:een painoksina. Siis korkeintaan 150.000 teosofista teosta on siroteltuna Suomen ja Amerikan suomalaisten keskuuteen. Ja suomalaisia on kuitenkin kolme miljoonaa. Kahdenkymmenen vuoden aikana monet lapset ovat syntyneet ja kasvaneet lukuhaluisiksi. Eikö itse asiassa työkenttä ole vielä suunnaton? Kuinka paljon vielä saamme ponnistaa! Kuinka paljon vielä puhua teosofian puolesta, sekä yksityisesti että julkisesti! Kuinka monia satoja tuhansia kirjoja vielä myydä!

Älkäämme siis väsykö, vaan kasvakoon rakkautemme rajattomiin!

Toimittajalta, Tietäjä 1 – 1920